

Ylläin höyhenpuku on valkoinen kuin Taivaan enkeleillä. Ma, kuningatar joutsenten viihdyn ilman teillä. Siipeni vahvat, kantavat on, kaulani pitkä ja sorja, olemukseni puhdas ja tahraton, varteni nuori ja norja. Lentämistä ma eniten rakastan, joutsenjoukkoain päivisin johdan. Lintukuorossain iloiten laulan: huolen talvesta unohdan. Joskus syksyllä vesiin hiljaisiin järvenselälle yksin uin. Yksin piilopaikkoihin varjoisiin kaipasin ja unohduin. Keskiyöllä mun muotoni muuttuu, enkä olekaan valkea joutsen. Lentotaitoni hetkessä unohtuu: olemuksen saan ihmisen. Kuun kalpean kasvon alla kauniin naisen hahmossa kuljen. Silloin tulon kylmän hallan jo syksyssä aavistelen. On öisin valkea huntu ainoastaan mun verhonain, kun pakkasen hyinen tuntu hipaisee jo ihoain. Kasvoni piirteet on hauraat kuin valkoinen posliini, silmäni sateenharmaat kirkkaat kuin kristalli. Hiusteni vaalea virta kuun valoa heijastelee. Suortuvain jokainen pirta päivän koittoa kajastelee. Kuin enkeli, ilman impi ma puvussain astelen. Ken minua kaunihimpi tulis' vastaan kävellen? Mua Kuuttareksi luullaan yönaisen hahmossain. Lauluni suruinen kuullaan yötuulessa kaikuna vain. Koilla syyskirpeän aamun muutun joutseneks' jälleen ma. Lailla valkean haamun ihmishahmo on unohtuva. Parveni kanssa etelään lennän, ma joutsenkuningatar, maan kaukaisen ilmaan lämpimään, valkolintujen valtiatar.